

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěn pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

Serbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščječni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

5. njedžela po tsjoch kralach.

Mat. 13, 24.—30.

Lubi tschesčizjenjo, my šmy ludžo, kotřiz do Boha wěrja, do jeneho Boha. Nasch Bóh je wschedomózný, runjež jeho ruku nihdže njemohladašč; wón je žiwný, runjež to njewěrjazemu njemóžesč dopokasacž. Ale woštaj njewěrjazemu jeho čzowu njewěru, kotraž wschał drubdný tak lohzy sańdže a wjedž: wokolo tebe je jašny, rjany džěn, hdyž wošřjedž Božeho šwěta stejo pschi šebi rjeknjesh: „Da wěrju do Boha Wótza, wschedomózneho štworicžela njebjekow a semje.“

Krašnosč přenjeho artikla kóždy pólnawa, kiž šo w doměrjenju na Wótzowskeho Boha zenje žaneho njeboža njeboji, ale se šwětlýmaj woczomaj do žiwjenja hladajo šo w horju tak troštuje: „Bóh wě, čžeho dla a k čzemu je dobre tak. Ščto to wuczini, šo je mi potajene? Ale ja šo tebi dowěrju, ty dobročizny, potajeny Božo, ty wscho k rjanemu kónzei dowjedžesh.“ Tón, kiž tak praji, ma přeni artifel we wutrobje; a žiwjenje teho, kiž tak rěči a myšli, je kaž wukładowanje artikla. Dyrbju tebi pschikłady ša to naspomnicž? Hladaj jenož do šwojeho žiwjenja! A hdyž tam žaneho pschikłada njenamatašč, dha dyrbju čzi prajicž: wukń přeni artifel, wukń jón k wutrobu a se žiwjenja! Wukń jón k 23. psalma, wukń jón wot Jesom Šchrysta!

Jesuf Šchrystuf bě wschón žiwný w přenim artiklu. Wón mějesche wjetšche starosče hacž ty na šwojim dworje abo w šwojej šwójbje. Šeho starosč bě tale: wschě

hrěchi k čzowškich wutrobom wuhnacž. Šeho šrudoba bě tale: „Jerusalem, Jerusalem, kat husto šym ja chyzł twoje džěči šhromadžicž, jako pata šhromadžuje šwoje kurjata pod tschidła, a wy šče njechali.“ Ty šo k nim hóršišch na Bohu pschecizimny šwět. Ale wjedž: twoje hórščenje je podobne na šwarjenje. Tajke je tež hórščenje nje tych bylo, k kotrymž šchrystuf wo škaženosčzi čzowjestwa rěčesche.

Da pišach: Jesuf bě w přenim artiklu žiwný a mějesche wulke starosče a wjele šylšow — ale w jeho hórščenju na šwět bě wschitko druhe, ale niz žane šwarjenje. W jeho šyliach bě lubosč k ludžom — k žlonikam a hrěšnikam — a ščtož Boha nastupa, wón pschi šwojim hórščenju wscho do Božeje ruki a wole woštajesche. Džiwnje to je, ale wěrnó je, kaž Jesuf praji: „Wón dawa šwojemu šlónzu šhadžecž na šlych a na dobrych a dawa desčez na prawych a na njeprawych.“ Tute wukładowanje artikla je psched woczomaj jašne kaž šlónzo šame. Potajtim: Ty nješměšch na šly šwět šwaricž. Šdyž mi hišče njewěršch, šlyšch Jesufowe pschirunanje, k kotrymž je wuczomnikam jich wótre šudjenje šakasał, k kotrymž paš je žyle wěsče tež ša nasch čžaš prajicž chyzł: „Nješudžče, šo byšče wy šudženi njebyli.“ Pschirunanje ma šo tak: „Čzowjestwo je lubowana droha rola, wulka a plódnawa; rola Bohu šluscha, a Bóh tón šnješ je podomny čzowjetej, kiž dobre šymjo na šwoju rolu šnješche — šnješ džěšche k roššwanju šwoje šymjo. Bóh a wschitžy jandželjo špa: njeh šymjo šhadža w nožy. Bóh bješ njeměra špi, runjež njepšchecžel

njerjada mjes pschenzu nasnje. Bóh wě: to je njeprcheczel cžinik. Ale wón njedowola, so bychu furownizy njerjad wuplěli. Woni bychu pschenzu bobu wutorhali. Njech roscže hacž do žnjow! Potom so njerjad spali, ale pschenza so do Božeje bróžnje domoj khowa."

Na polu je tak: Njerjad je njerjad a woštanje, sčtož je, a runje tak je i pschenzu. Ale mjes cžlowjekami je hinat: sčtož je kaž njerjad był, móže i cžasom pschenza bycž, a najrjenšcha pschenza móže po cžasnu do njerjada kłushecž. Sčto móže ludžom do wutrobny hladacž? Nichtó, křiba Bóh sam a tehdy našy Sbožnik; tón wjedžešče, sčto na cžlowjeku bēšče. My pať njewěmy, kať je so w tamnej wšy tón bēdžik, kiž je ruku na so položik w nōžnej hodžinje. My njewidžimy, kať cžezko někotry na swojej winje nošy, abo kať pobity je pod wotrocžlowstwom swojeho bracha.

Duž, lubi křesćizjenje, mějmy wješeke doměrjenje: ewangelij je dobre hymjo, a Bóh swoje bohate žně domoj křowa. Wšitko ma swoj cžas — tež w Božim kralestwje. Wšitko w Božej ruzy steji. Wón dołho cžaka a wě, hdy na hymfi cžas nalěcžo kłědži. Čhješ ty na hymu a kñehi a wichory kwaricž? Njewěš, so so wšcho do nalětneje křasnosče pschewobrocži? Wěť mi, w Božim kralestwje je runje tak: Bože nalěcžo sašo pschindže. A byrnjež by němfi lud je křbiskim sahinył, Bože nalěcžo pschindže, Bože žně so bliža. Ženo hladaj so, so do njerjada nješkushecš, ale stej sa tym, so by rostł kaž dobra pschenza pod Božim kłonzom — rostł hacž na džen wulkich žnjow twojeho Boha! Samjen.

Tyšeť w B.

Njerjad a pschenza na Božim polu.

(Mat. 13, 24—30.)

Glóh: Wojuj prawje —

Šymjo křjet dobre křje
Do role tu na křwěcže;
Njerjad wšelk: polo křje,
Njeprcheczel jón wuřnył je! —

Wuplěcž pōhli njerjad čhedža,
Dokelž hrosnosč jim wšchat je;
Woni jara derje wjedža,
Sčto je dobre, sčto je še.

Ale křjes jim wobarašče;
Pschenza mohła sčtodowacž! —
Žeho myhke njeřku našče;
Sčto dha čžyl i nim prawowacž? —

Njech hacž do žnjow wšitko roscže,
Scžerplivy wón wupraji;
— Tehdy k žnježam rjeknu proscže:
Njech so njerjad sahubi! —

Wuběrajcže njerjad křeru,
Do walčkow jón swajajcže;
Dopjelnila je kłoseč měru;
Pschichčto saplacjenje je! —

Pschenzu pať mi sahowajcže
Do bróžnje wšchu kēžbliwje;
Njerjad njech so wěcžnje pali!
— To po mojej woli je.

Čłowške džěcžo, cžas swoj wopomni,
Bój so Boha Wjerschneho; —
Na sud pošledni so dopomni,
Šewak junu kajesch so!

A woli swojej je cže splodžik
Twój křjes, hymjo wuřnył
Dobre stajnje a cže wodžik,
So by wěcžne žně jom' dał.

Duž wšchat njeje wina jeho,
Šy-li njerjad njewuřnył! —
Hladaj-li so křucže šeho,
Dha wopravdže mudry kř!

Posłuchaj na jeho kłowo,
Daj so polnje wobnowicž;
Ducha dawa wón cži nowoh',
Čhze cže wěcžnje wobšbožicž!

Pschenza budž na Božej roli
Młódna k cžesčzi křjesowej,
Složuj so po jeho woli,
Dha najlěpje radžiš křej.

Čžas našy tudy hišcže hnadny;
Křjes sam polo wobdžěla;
Wuřnył jeho njeje žadny,
Na tebe wón kēžbu ma.

Wšcho je křwěnosč jeho dała,
Sčtož bē křwej pschichodne;
Próža jeho njeje mała,
Kotruž i tobu měješče! —

Njehať žně něť pschinyječ jemu?
Njehať pytač jeho cžesč? —
Ach, pój špěšnje, křwataj k njemu!
— Kłody dyrbiš jemu njescž! —

Šy-li pschenza k cžesčzi jeho
Tu na roli křesćizantstwa,
Dha cže wumože se šeho
Žunu a cži šbožnosč da!

Bróžen Boža, město měra,
Wrota hižom wotewrja. —
Njech je žiwa twoja wěra,
Wudžerž; Žesuš dopomha!

M. U.

Sčtož njeprawda bjerje a džěli, Bóh dwójny saruna a wježe.

Šowjedańcžko se Šerbow.

(Šotracžowanje.)

Kať bē macž wot Kādžez Michala wotpošana, šhoniščaj nětko i njewolu jejna džowka a pschichodny křyn; nochžyščaj wo tym wjedžecž, so bychu někotry cžas wocžaknyłi a potom hišcže raš w dobrym i nim porēcželi, wjele mjenje pať bēščaj šwólniwaj po macžernej radže dobrowólne swoje pjenješy špuschcžicž. Džowka ji wotmolwi: „Maczi, wodomoj drje njebočicžkemu, ale temu psche ničto a sa ničto telko nješpuschcžimoj. Žeho pacholka wuwalamoj.“

„A hdyž dyrbi wadżene być, czińtaj, sčtož chzetaj, ale hdyž i dobrym njechataj, budźa waju pucze podarmo.“

„To ǰo połaže, postaramoj ǰo, ǰo praszany njebudže — wschať ǰo do Budyschyna wěmoj!“

„Ach, to nječzińtaj! Salutujtaj ǰebi tajki njeměr a njepoľoj! Radšo dajtaj jemu hieć, njech ǰebi pjenjesy na ǰwoje ǰwědomnje sǰzerži. Wbħ wě, kelko na knjeźstwo wotnošytaj a hać sčto do- budžetaj.“

„Ně, skorżene budže, njech pschindže t cžemuž chze. Nje- chasch-li ty, budžemoj mój.“

„Hdyž dha dyrbi być, czińtaj w božemje, sčtož chzetaj, ale potom ǰo na mnje njewobcžežujtaj — ja i tym ničžo mēcž njecham“.

Bóršy po tymle rosrěčowanju sapocža ǰo wulka a sasmja- tana skórzba i Radzu, kotraž psches lěto trajesche. Skóncžnje wot- wišowasche dobyče a pschěhracze wot teho, hać budže ǰebi Rad- žyna pschisbahacž wěrícž, ǰo njeje njeboćčicžki Radza wjazy pschi dobrym pomjatkũ byl, hdyž je Michalej tamne pjenjesy wuplacžicž pschitasať. Pschindželi t pschisbahy postajeny džen a mloda Seńkowa poda ǰo polna stracha a bojoscze do Budyschyna, ǰo by tola widžala a ǰlychala, hać budže ǰebi Radžyna pschisbahacž wěrícž. Do Budyschyna pschischedschi shoni, ǰo chze, duž khwatasche srudna a hněwna do fenze. Psched njeju nadenđže Radzowu a w ǰwojim hněmje da ǰo hndom do njeje: „„Nó, budžesch pschisbahacž?““

„Widžecž budžesch.“

„Daj wschať, haj, to mohla ǰebi prjedy myšlicž, ǰo budžesch Esy runjež pomhala mojej macžeri kublo wudrjecž. — Esy wo tych pjenjesach wěscze tež prjedy wjedžala, wschať ǰy tola nascheho wuja a naschju czeledž najimowala, ǰo bychu moju macž narěćzeli a samjercželi. — Pschisbahaj jeno, pschisbahaj, ǰo ǰo tebi na ǰmjert- nym łožu tež tať pónđže, kaž njeboćčicžkemu — ja wschať bjes tych pjenjes tež budu.“

Mjes tym ǰo taťle rěćesche, bě jejna macž dósčla a t njej pschisstupiwšchi rjekny: „S Marja, daj ǰebi jeno być. Njech dže ǰebi je na ǰwoje ǰwědomnje sǰzerža; hdyž ǰy tať dolho bjes nich, budžesch tež nětko.“

„Masch drje prawje, ale cžlowjek dyrbjať wot želeša być, njeby-li jeneho tajka njećnicžomnosć njersala.“

Radžowa bě drje i woprědka wumjetowanju bjes hnucža pschi- pošluchala a i bojoscze psched Michalom a wopacžneje hańby dla pschi ǰwojej pschisbahy wostała; hdyž pať Seńkowa na njeboćčicžkeho ǰmjercž spomnicž pocža, wobendže ju tola hróšba; duž wobsamny pschi ǰebi, ǰo chze radšo ǰwětnu hańbu a ǰynowy hněw pschenjesčž hać wopacžnje pschisbahacž.

Hdyž buchu pošdžischo nuts žadani a jim hišcže junu žyła skórzba prjódknješena, njemóžesche wona se strachom a bojoscžu skoro wjazy wutracž. Wědom móžesche, hdyž bu jej prjódčžitane, na cžo ma pschisbahacž, i cžičha „ně“ prajicž. Wschitkim pschitomnym sǰasche ǰo, ǰo je ju hižom do přědka Bože khostanje sǰajalo, a ǰo žiwa wjazy wottal njepónđže.

Hdyž bu dale praszana, wotmolwi: „Esym ǰebi wschitko hišcže ras pschemyšlila a pschekladla, njewěrju ǰebi pschisbahacž. Njecha-li Michal te pjenjesy doplacžicž, chžu je ǰama se ǰwojim wumjenkom placžicž.“

Dosta na to prajene, ǰo dyrbi je Michal placžicž, je-li móže wona wobkrucžicž, ǰo je njeboćčicžki pschi dobrym pomjatkũ byl.

„Bě, dokelž je hać do ǰmjercže dobrũ pomjatkũ měť, kaž móža wschitžy prajicž, kiž ǰu pschi nim psched wumrjecžom byli.“

Tehole wusnacža dla sadowachu ǰo Seńkežy jara, myšlo, ǰo budže skórzba nětko skóncžena; wschať wo tym smylichu. Nastachu i nowa wschelafore pschepytowanja, pschěšlyšchowanja a nětotryžkuli

wješnicžan dyrbjesche hišcže ǰwědcžicž; pschetož Michal wosta pschi ǰwojim, ǰo nan ničžo wjazy prawje wjedžal njeje.

Na wschěm pošledku drje Seńkežy dobychu, ale wot pjenjes a danje wosta jim jenož ǰnadnušcha hromadka, tať ǰo ǰama Seńkowa wusna: „„Bjes tych bychmy tež byli.““ A mjes tym ǰo běschtej wobej ǰwójbje prjedy najebacž saprjetnych pjenjes pschecželnej, hněwachu ǰo nětko jedyn na druhcho.

Alle hišcže srudnišche scžěhi mješesche ta skórzba ǰa Seńkež ǰwójbju ǰamu. Młodaj běschtaj wschitke ǰwoje myšle a žyła staroscž na wone pjenjesy skóžiloj a hdyž ǰo jimaj shubichu, bušchtaj njespokojnaj a njenaložowaschtaj wottal ani na ǰwoju žiwnostku próžy. Duž wospadowasche po cžachu hospodarstwo a pocžinachu ǰo tam a ǰem próšne kuty poľasowacž. S tym pať pschindže nowy njepšhecžel do domu, dokelž žadny nochžysche na tym wina być a pschizpěwasche ju druhemu. Wadžeschtaj a swadžischtaj ǰo teho dla husto. Wyrnjež stara macž džowzy a ǰynej wjazy krocž rěćala, tať je ǰo ji ichlo, ǰo je tež i dolhom na žiwnostžy hospo- daricž pocžala a ǰebi tola se stajnej spróžniwosčžu telko pjenjes nahromadžila, njedoby i tym žaneho polěpschenja, wotmolweschtaj jeno, ǰo je pschezo sbože měť, ǰo pať jeho wonaj nimataj. Esama džělasche wot ranja hać do wjecžora, ǰo by wschitke njesbože wot- wobrocžila; wopľakowasche cžasto domjaze hubjenstwo, ale žadny njedžiwasche na jeje staroscž — khiba jejnaj wnutaj a wucžka, kiž běchu pschi staršchaju swadach cžisče t wozzy ǰo pschiklonili, tať ǰo rady jeje napominanjam a wucžbam pošluchachu.

Tola tať dolho hać plóšne lěta pschithadžachu, njenashoni ǰwójbja, sčto nuša je, hać runje ǰo jim druhdy wschelato džěsche; ale hdyž w lěcže 17** w kraju hlóš nastja, pónnachu ju se wschaj hróšbu. Šakub, najstarschi ǰyn, drje hewal hižom nětotre lěta ǰlužesche, pschindže wschať po hodžoch tež domoj, dokelž ǰebi burja na nowe czeledž njepšchistajachu.

Běchu jutry nimo, Seńkež kubja wumjecžena a na blidže hižom pjerjenža; žadny ǰušob a snaty nochžysche ani žita ani pjenjes požčicž. Sčto nětko sapocžecž? Šenicžka nadžija wosta jim wuj, kiž běsche w přěnich lětach na fermušch pschithadžal a tež jich psche- proschowal. Šeho pschecželnosć a darnimosć snajachu, bě džě Šakubej t pošlednjemu selenemu schtwórtkej žyly toľeť póšłal. Duž dha bu mót Šakub t njemu póšłany. Alle tež wuj njemějesche ani žita ani pjenjes; hižom w smje bě žito pschedal a nětajki stary dolh, wo kotrymž prjedy ǰam wjedžal njebě, saplacžil. Da Šakubej, sčtož mješesche — pol pokruty khlěba. — Tón poda ǰo na dompucž, ǰmjercž srudny scžcžežki w kěžbu njemějo, džěsche, hđžež jeho nosy njeseschtej.

Bě hižom cžma. Duž šaklyšcha na dobo psched ǰobu wo- lanje a žaloscženje; to šbudži jeho se struchlosče. Strach jeho wobendže, njewěrjesche ǰebi dale, myšlo, ǰo ǰnadž je rubježnik nětko nadpadnył. Tola po nēcžim nadoby khróšlosče a krocžesche dale. Hdyž bě něhdže dwazycži krocželi pscheschol, wuhlada psched ǰobu wošobny wós do hrjebje swróčženy, na brjošy žaloscžazeho pohoncža a i nohomaj pod wosom ležazeho knjesa. Hdyž nje- sbožomnaj jeho wušlyšcheschtaj, proscheschtaj jeho, ǰo by jimaj tola pomhať a je-li wós ǰam šběhnyčž njesamože, ludži na pomoz pschi- wjedł. Cžahasche ǰo dolho i wosom, ale wušběhnyčž jón nje- móžesche, lědom jón telko nasběhny, ǰo knjesa wucžeze. Tón ǰo prashesche, hđže je, hać njeje město abo tola wješ blisko. Šakub najprjedy ǰam njewjedžesche, hđže je ǰo šaběžal, po pilnym ros- hladowanju pónna, ǰo je hižom i tamej stronty wšy, duž džěsche: „Město je drje daloko, ale něhdže schtwórcž hodžiny šdalena je nascha wjesťa.“

Žyly knjes jemu praji: „„Běž, luby pschecželo, a pschivjedž namaj nětotrych na pomoz, njech nětajke nošhdla ǰa mojeho po-

honcza kóbu pschinješu — wóhó je kóbi nohu a ruku kamał. Kshwataj, chzu tebi rady saplaczic.“

Njetrajeseche žaneje pol hodžiny a Sakub bė hižom s nanom a se kufodom pola zuseho puczowarja, kotryž ko jara swjefeli, pschetož tež jeho paleseche wot woja smjeczena noha žaloštije. Wórsy sbėhnychu wós a pomhachu knjezej do njeho. Sakub jėdžeseche, tamaj pał pohoncza pomalu ja nim nješeshtaj.

Do wšy dojėwšchi džėseche hiščeže po lėkarja. Hdyž drubi džen rano sašo ke knjezej pschińdže, prošeseche jeho tón, so by jemu pošlužal, doniž njemóže dale jėcz. Wo tydženju bė knjes taf wuhojeny, so móžeseche ko na dompuč podacz. Wosjewi to kwojemu nowemu klužobnikaj, prajizy: „Mój Franta dyrbi hiščeže pola waš wostacz, njechaj ko ty ke mni pschistajic, dam tebi dobru mšdu.“

Sakubej drje bė ko hewal do zuseho kraja njechalo, pomyšlowski pał, so móže kwojich podpjeracz, swoli rady do teho. Hdyž to doma wupowjeda, bė staršchimaj pramje, so jimaj wjazy k wobczėžnosći njebudže, wowka pał tu nowinku njerada klyšeseche; tola na domjaze hubjenstwo spominajo, džeseche jeno: „Knježka klužba je samjedniza — Sakubje, sdaluj ko šleho!“ A pschi rožohnowanju rjekny jemu: „Ach, pschińdž radicho kħudy sašo, hacž s wopanzanymaj rukomaj.“

(Pschichodnje dale.)

Wosma kasuja.

Pšched wjele lėtami stejeshtaj dwejo, s mjenom Jan a Surij, psched kšwėtnym křdom. Jan skoržeseche, so je Suriej, kotrehož sa kwojeho dobrego pschecžela dzeržeseche, hdyž dyrbjesche do wójny, móščen se sto tolerjemi pjenjes s tej proštwu dowėrił, so by ju do teho czaša šhowal, hacž ko wón sašo domoj njewróčzi. Surij pał přejeseche wšitko a položil ruku na wutrobu prajo: mi Jan žaneho kroshta njeje ke kħowanju dal; wón ko myli abo njeje prawy we hłowje.

Šsudnik ko Jana prascheseche, hacž žanych kšwėtkow nima. Tón pał wotmolwi, so žaneho nima, kħiba stary dub, pod kotrymž je wón Suriej tamny wječzor pjenjesy dal.

Surij pał přejeseche s nowa, so wo žanym dubu ničžo njewė a chzysche kmjertnu pschikahu na to wotpoložic, so wón ženje s Janom pod žanym dubom njeje pobyl.

Ma to křdnik pschikasa: Jano, džicze a pschinječe mi hałosu wot teho duba a wy, Surjo, wostanice tak dołho, hacž wón sašo njepšchińdže, pschi mni wó jstwe.

Jan džeseche a křdnik mjes tym s nowa wobkřženeho napominasche, so by wėrnosć rėczal. Tón pał pschezo sašo kwoju njewinu wobtwjerdžeseche.

Wo dołhim cžakanju poča na jene dobo křdnik: Surjo, pohladajče tola s wotnom won, hacž Jan njedóńdže, wón psches mėru dołho wostanje.

Ma to Surij wotmolwi: wón hiščeže njemóže pschińc, pschetož wón ma dobru hodžinu hacž k temu dubej!

Sako pał bė te kłowa wurėczal, stany křdnik sawolajo: wy šty a bjesbóžny cžłowjecze, přjedy chzyscheče wy kmjertnu pschikahu cžinic, so wo tym dubje ničžo njewėseče a nėtk wėseče tak daloko wón je!

Surij wobłėdny a nastróženy njemóžeseche ničžo rėczec. Wón padže křdnikaj k nohomaj a wuřna ko, so je wot Jana te pjenjesy, kotrychž dla bė wobkřženy, dostał, ale so je je pschetřjebal a pschecžinił.

Wo prawje tamneho czaša bu wón na tón dub wobwėřnjeny, pod kotrymž je jemu Jan te pjenjesy dowėrił.

W pschikłowach Salomonowych pał steji (19, 9): Falschny kšwėtk bjes schtrasy njewostanje, a šchtóž kħróble kžė rėczzi, budže kónz wřacz! — R.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šańdženu wutoru mjesche wubjerł křbřseho křnowneho towarštwu kwoje pošedjenje. Nowa kniha wo 30 lėtnej wójny, wot kn. duchowneho Třšcherja spiřana, je dočzišcžana a sa tydžen pókėlnikaj wuńdžetaj do wořadow. Wonaj budžetaj lėtny pschinoskł na 1904 šbėracž a je tež nowa kniha na 1904. Čzi, kiž křobustawy njeřbu, maja sa knihu 1 hr. 20 np. placzic. Šsobustawy — da-li Bóh — w tutym lėče hiščeče druhu knihu dostanu. Tež ko na pošedjenju wo tym rėczeseche, so je hiščeče wjele knihow „Póšledni jeleny šchtwórtk“ na škladže. Ke knižki ku rjany dar sa nasche pacžerřke džėczi. Duž budža ko tute knižki w bliřšchim cžasu knjesam duchownym pschikpóžlacž, so chzyli je pschecželniwje mjes pacžerřkimi džėcžimi rořšchėricž.

— Š Brynzom Bjedrichom-Šruskim, kotryž bėiče na sahorjenje pluzow cžėžto šthorił, ko Bohu džakowano sašo polėpschuje.

— W Kamjenej pola Kakez s twarom kaolinoweje fabriki sapocžnu. Hdyž budže ko na to wařchnje dobre džėlo sa ludži s wotolnosće namakacz, je to wužitk, ale wobžarowacz by bylo, hdy bychu zuři džėlacžerjo s hromadami tu pschicžahnyli.

— Štrajł pschi Kħurje dale traje. Wřšchnosć ko prózuje, ludži smėrowacz a jednacž. So by w pschichodže lėpje šakrocžic moħla, je nowy šalonjowy nacžikł domej sapóžlanžow pschepodało, w kotrymž ku tež prawa džėlacžerjom derje sawėsečene.

— Štrajł pola Kħurhy bohuzel pschezo hiščeče dale traje.

I. Praschenja wo bibliskich horach.

Štaja Kħadykřb-Šwjeła.

8. Hdyže hordy hřód tón kralowski je stal,
Kiž je kral Dawit kėbi twaricž dal?
9. Hdyže Samaritřzy templ twarjachu,
Dónž Židža do kwojoh' jim njedachu?
10. Hdyže kralowych popow šajecz da
Elias, a jich potom šarėša?
11. Hdyže šahroda, ta passionsta, je,
Hdyžež štyřny Šbóžnik krej ko pocžeseče?

Wotmolwy na praschenja wo horach.

6. Morija. 7. Libanon.

Dalije dobrowólne dary sa wbohe armeniske křroty.

Pšches knjesa šararja Kħubizu w Bukezach:

Mišionske towarštwu w Bukezach	10 hr. — np.
M. w Š.	8 " — "
M. w K.	3 " — "
B. w B.	1 " — "

Šromadže: 22 hr. — np.

W mjenje wbohich křrotow wutrobny džak.

Gólcž, redaktor.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wřšėch pschėdawařnjach „Šerb. Nowin“ na wřbach a w Budyschinje dostacz. Ma šchtwórcž lėta placzzi wón 40 np., jenotliwe cžišla ko sa 4 np. pschėdawaju.